

У ауторском тексту у "Блицу" 24.07. године, председник Александар Вучић позива "Србе и друге грађане Србије" да се о "унутрашњем дијалогу о Косову" одреде према проблему који одлучујуће утиче на "будућност наше земље и народа".

Притом превиђа да је тај дијалог већ отворен бриселским разговорима са "привременим органима из Приштине", који треба да доведу до "нормализације односа" са самопрокламованом државом косметских Албанаца названом Косово.

Бриселски разговори су отпочели пре Вучићевог уласка у Владу, а после његовог уласка Република Србија и самозвана држава Косово закључили су 19.04.2013. уз посредовање ЕУ, Бриселски споразум чији је званични назив - Први споразум о принципима који регулишу нормализацију односа.

Овај споразум је неуставан, јер је српска страна пристала да се у њеној јужној покрајини органи локалне самоуправе, локални избори, полиција и правосудне власти не уређују законима Србије, како предвиђа њен Устав, него законима сурогат државе Косова. Тако је отворен и процес дезинтеграције Србије као јединствене и недељиве државе каква, по члану 8. Устава, мора да буде. Али, тим споразумом отворен је и процес интеграције косовске сурогат државе у међународну заједницу. Тачка 14. Бриселског споразума гласи: "Договорено је да ниједна страна неће блокирати или подстицати друге да блокирају напредак друге стране на њеном путу ка Европској унији." Како у ту унију могу ући само чланице са пуним капацитетом државности, Србију очекује суочавање са нужношћу признања Косова зато што се потребан степен државности не може достићи без чланства у УН које неће бити могуће док Србија одбија признање. Пошто се то одбијање може третирати и као блокирање напретка Косова ка ЕУ, оно може бити

Пише: Зоран Ивошевић
среда, 02 август 2017 16:48

схваћено и као нарушавање Бриселског споразума.

Ако смо Бриселским споразумом на све ове могућности пристали, а јесмо, онда се може рећи да смо дискретно најавили и будуће признање самопрокламоване државе Косово. Та најаву је била угрожена предлогом 25 народних посланика за оцену уставности споразума, али пошто је Уставни суд предлог одбацио, испољавајући лојалност Влади а не Уставу, пут ка најављеном признању остао је проходан. Када смо на том путу стигли до средине, председник Вучић, који је тај пут и трасирао, упутио је у ауторском тексту позив за унутрашњи дијалог. Из тог текста се види да аутор већ корача другом половином тог пута, решен да терет косовског проблема не остави будућој генерацији. У Вучићевом тексту КиМ се помиње само у уводној реченици, док се у његовој супстанцијоној грађи говори искључиво о Косову, као сурогат држави. О томе сведоче искази да ми, као народ, морамо бити реални, да не можемо чекати да нам у руке дође оно што смо давно изгубили и да решење проблема не лежи у нашим митовима. Реалност није само већина албанског становништва на Космету, него и важећи Устав Србије, важећа Резолуција ОУН број 1244, већина српског и другог неалбанског становништва на северу Космета, већинско власништво Србије на инфраструктурним и другим објектима, власништво СПЦ на косметским верским објектима итд. Председник опомиње да узалуд чекамо оно што смо давно изгубили, а морао би знати (бар као правник) да отето и узурпирано не може бити и изгубљено. Мит је бајка, односно јуначка или чудновата прича о догађајима из живота натприродних и божанских бића (Вујаклијин речник) а права Србије на територију КиМ се не заснивају ни на таквим причама, ни на митологији, ни на митоманији, већ на прошлости, садашњости, будућности, Уставу, законима и правди.

Пише: Зоран Ивошевић
среда, 02 август 2017 16:48

